

CATWALK

DIRK BRACKE

Bracke, Dirk
Catwalk

© 2011, Dirk Bracke en Davidsfonds Uitgeverij nv
Blijde Inkomststraat 79, 3000 Leuven
www.davidsfonds.be
Vormgeving cover: Sin Aerts
Foto cover: © Patrik Giardino/Corbis
Vormgeving binnenwerk: Peer De Maeyer
D/2011/2952/13
ISBN 978 90 5908 394 3
NUR: 284
Trefwoorden: modellenwereld, glitter & glamour

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

Later als ik groot ben, word ik prinses, filmster, zangeres, kapster, danseres...

Als kind had ik de wildste dromen. Ik fantaseerde erop los en had het gevoel dat de wereld aan mijn voeten lag. Ik kon worden wat ik maar wou. Maar hoe groot al die dromen ook waren of hoe ver ik ze ook zocht, nooit stond ik erbij stil dat model worden ook een optie was.

Ik zag mezelf de mooiste solo's dansen, de hoogste aria's zingen, de beste monologen voordragen... En natuurlijk zou ik trouwen met een prins op een wit paard in een groot kasteel. Naarmate ik ouder werd, werden mijn dromen realistischer. Ik besepte dat zingen niet echt mijn ding was, behalve dan onder de douche, en dat een leven als prinses niet voor mij weggelegd was, laat staan dat ik in een kasteel zou gaan wonen. Ik had wel allerlei plannen voor later, ik dacht dat ik wist hoe mijn toekomst er zou uitzien, maar niet alle gebeurtenissen heb je zelf in de hand...

Ik deed voor de fun mee aan een modellenwedstrijd, en zie, nu zes jaar later en vele ervaringen rijker, ben ik een professioneel model. Ik heb geleerd hoe ik moet poseren, hoe me te kleden voor een casting, hoe om te gaan met de mensen waarmee ik werk, noem maar op. In het begin was ik een klein, verlegen meisje dat met grote ogen op een fotoshoot verscheen en niet wist waar eerst te kijken. En de eerste keer dat ik mezelf op de cover van een tijdschrift of op een billboard zag, wist ik niet waarheen te kruipen. Nu ben ik veel zelfverzekerder en doe ik mijn werk heel graag. Voor mij is het een droomjob.

Maar het belangrijkste is het besef dat ik het nooit alleen had gekund. Op mijn vriend, mijn familie en mijn vrienden kan ik altijd terugvallen. Ze zijn, zeg maar, dé rots in de branding. Want zoals je ook in dit boek kunt lezen, het modellenleven is niet alleen glitter & glamour. Vaak doe je honderden castings zonder ook maar één opdracht te krijgen. Men vindt je niet goed genoeg, je loopt niet zoals de klant het zou willen, je blik is niet streng genoeg of je bent toch nog een paar centimeters te breed aan je heupen... Hét belangrijkste is dan dat je altijd, wat men je ook vertelt, in jezelf moet blijven geloven: je bent wie je bent, en je bent mooi, ongeacht je lengte, je haarkleur of je gewicht.

ELLEN DE CORTE

85. Geen spaghettibandjes dragen.
86. Niet met de lepel in het bord schrapen.
87. Geen chips eten als we tv-kijken omdat het te veel lawaai maakt.
88. Om tien uur gaan slapen, ook in het weekend.
89. Je haar niet kleuren.
90. Geen nagellak gebruiken.
91. Als je zestien bent, mag je tot twaalf uur uitgaan.

Polly knabbelde op het topje van haar pen. Drie bladzijden had ze gevuld met regeltjes die Rob haar oplegde. Steeds weer kwamen er regeltjes bij, telkens vond hij dingen die hem irriteerden.

Ze had zich dikwijls afgevraagd waarom ma met Rob was getrouwd, waarom ze dat stuk dictator in huis had genomen. Was het omdat ma dringend een vader nodig had voor Emelie en haar? Of was ze toen écht verliefd geweest op Rob? Polly kon zich niet inbeelden dat je uitgerekend op hem verliefd kon worden.

Dat pa veertien jaar geleden was weggegaan, herinnerde Polly zich niet meer. Wat wil je, ze was toen twee jaar. Zelfs dat Rob een jaar later met ma was getrouwd wist ze alleen van foto's.

Wel wist ze dat pa en ma elkaar sindsdien het licht in de ogen niet meer gunden en dat Emelie en zij een pion waren in de vechtscheiding. Alsof pa en ma elk aan een arm trokken.

1.

De hitte leek bijna tastbaar en hing broeierig over de Meir. Zelfs de lucht leek te schroeien. Toch, of juist daarom, was de winkelstraat vol met mensen die loom en zweterig langs de etalages flaneerden.

‘Deze hitte is niet te overleven’, zuchtte Polly.

Daarnet had een promotiemeisje een reclamefolder voor Palm-bier in haar handen gestopt en die gebruikte ze als waaier om haar gezicht koelte toe te wuiven. Zita en Anna hadden haar voorbeeld gevolgd. Zo slenterden ze naast elkaar in het midden van de straat.

Hoewel de hitte woog als lood, moesten ze die zaterdagmiddag naar buiten. Ze moesten naar mensen kunnen kijken en samen kunnen rondhangen.

Hoewel Rob het haar verboden had, droeg ze een mouwloos topje. Daarnet had ze het in een grabbelbak van Zara gevonden. Ze had gearzeld omdat het een deel van haar rug liet zien en de rand van haar behacups toonde, maar toen Anna zei dat het haar supertof stond, had ze het toch gekocht en meteen aangetrokken. Net geen zes euro.

‘Voor ik straks naar huis ga, kleed ik me ergens in een toilet om’, zei Polly.

‘Je moeder moet toch dringend van je stiefvader scheiden’, zei Anna. ‘Ik zou gek worden als ik met zo’n kwal moest leven.’

‘Tja’, zuchtte Polly. ‘Een tweede scheiding is wel het laatste wat ze wil. Ook al vanwege haar ouders. Die zijn geloviger dan de paus. Zij zouden het niet overleven als ma nog eens zou scheiden. Zelfs nu nog zouden ze pa kunnen wurgen.’

‘En dat voor christelijke mensen’, zei Anna en ze bedoelde het niet als een grap.

‘Ideaal weer om een terrasje te doen’, veranderde Zita het onderwerp. Met een ruk van haar hoofd wees ze naar de Wapper. De

cafés hadden tafels en stoelen buitengezet, waardoor het plein aan de Meir één groot terras leek.

Aan de rand van het vijvertje met de fontein zat een dikke man met gespreide benen, alsof hij zo wat koelte door de pijpen van zijn kuitbroek kon laten waaien. Met een witte zakdoek depte hij steeds weer zijn kale, roodverbrande schedel. Ook al bewoog hij niet, het zweet liep in beekjes van zijn gezicht. Toen ze hem passeerden, keek hij even op, maar de hitte deed alle interesse voor de luchtig geklede meisjes meteen wegsmelten.

‘Een koele cola zou deugd doen’, gaf Anna haar gelijk.

Polly aarzelde. Natuurlijk had ze zin om in de schaduw van een parasol iets te drinken, maar drankjes waren duur op de Wapper. Het was niet eens drie uur en wellicht zouden ze straks nog iets willen drinken of een ijsje kopen.

Polly dacht aan het briefje van vijf euro in haar portefeuille. Nu had ze spijt dat ze zich vorige week had laten verleiden om tijdens de middagpauze in het winkeltje naast school koeken, chips en twee keer een blikje cola als middagmaal te kopen. En nu dat topje... Maar het was echt een koopje, dat kon ze toch niet laten liggen!

‘Ik heb nog geen dorst’, loog ze, hoewel een koude cola hemels zou zijn. ‘Het is nog vroeg. Straks.’

Ze voelde zich een tikkeltje beschaamd omdat ze zich geen extra terrasje kon veroorloven. Het was vervelend om zo op je centen te moeten letten. Eigenlijk begreep ze het wel, maar toch vond ze het niet eerlijk. Ma zou haar wel meer geld geven, maar Rob vond dat ze genoeg kreeg.

Ma betaalde kleren, school en dat soort dingen, dus vond Rob drie euro weekgeld wel voldoende. Alleen voor een zeldzaam feestje kreeg ze tien euro extra. Eén keer per drie maanden of zo. Als ze een weekend bij pa doorbracht, stopte die haar altijd wat toe zodat ze een tijdje ruimer zat. Maar dat mocht Rob niet weten.

‘Shit! Er is nergens plaats’, zei Anna, die deed alsof ze Polly niet had gehoord.

Als een gier die boven het terras cirkelde, liet Zita haar blik over de mensen gaan.

‘Er komt een tafeltje vrij’, zei Zita en ze stootte met haar elleboog tegen Anna’s heup.

Alle drie zagen ze een koppel opstaan. ‘Als we snel zijn, dan...’

Opgewonden maakte Zita haar zin niet af, maar greep Polly bij de arm om haar mee te slepen. Polly bleef onwillig staan.

‘We zouden toch wachten om iets te drinken’, protesteerde ze zwak.

‘Met dit weer is er toch niets leukers dan een terrasje’, zei Zita zonder Polly’s arm los te laten. ‘Haast je!’

Onmerkbaar gleed er een zucht tussen Polly’s tanden. Omdat haar protest niet opgewassen was tegen Zita’s enthousiasme, liet ze zich meeslepen.

Ze slalomden tussen de stoeltjes. Toen ze nog enkele meters van het vrije tafeltje verwijderd waren, dook vanuit het niets een vrouw op. Triomfantelijk legde ze haar handtas op een rieten stoel. Met een brede glimlach keek ze naar een man en een vrouw die haastig tussen de tafeltjes laveerden.

‘Zie je wel dat er nog plaats is’, zei de vrouw opgetogen.

‘Verdomme. Net te laat’, gromde Anna luid.

De vrouw draaide zich om. Ze keek Anna aan en begreep meteen waarom ze gevloekt had.

‘Te laat, meisje’, zei ze met een vriendelijke grijns. ‘Is er nergens anders...’ Haar ogen gleden behulpzaam over het terras. ‘Nee, toch niet. Jammer.’ Ze draaide zich weer naar de meisjes. Opeens ging haar hoofd geïnteresseerd omhoog. Ze trok een wenkbrauw op toen ze Polly zag. Polly voelde zich ongemakkelijk onder de blik die keurend van haar gezicht naar haar benen ging.

Het koppel had intussen het tafeltje bereikt.

‘Eindelijk rust’, zei de man en hij liet zich opgelucht op een stoel ploffen.

‘Even maar’, zei zijn vrouw. ‘We moeten zo meteen verder.’

Hij knikte gelaten. Meteen zocht zijn blik een kelner. Zijn ogen smeekten om een biertje.

‘Wat denk je?’ vroeg de vrouw aan haar vriendin. Ook zij keek Polly met meer dan gewone interesse aan.

‘Dat meisje heeft wel iets.’

‘Ik wil hier weg’, zei Polly, die zich onbehaaglijk voelde onder de blikken, en ze draaide zich om.

Anna en Zita hadden het hele gedoe met vraagtekens in hun ogen gevolgd en ze gingen met Polly mee, terug naar de Meir.

‘Wacht even!’ riep de vrouw en ze wrong zich tussen de stoeltjes achter hen aan.

De belangstelling maakte Polly onrustig, maar toch was ze ook benieuwd naar wat de vrouwen van haar wilden. Ze bleef staan en keek de vrouw een tikkeltje uitdagend aan.

‘Heb je ooit al eens aan modellenwerk gedacht?’ vroeg de vrouw terwijl ze Polly bekeek. Het was alsof ze wilde controleren of haar eerste indruk niet fout was.

‘Ik?’ vroeg Polly stomverbaasd. ‘Aan modellenwerk gedacht?’ herhaalde ze. Ze schudde langzaam het hoofd. ‘Geen seconde.’

‘Ik denk dat je kans maakt voor de catwalk of voor de lens.’ Haar blik ging weer bestuderend over Polly. ‘Hoe groot ben je?’

Polly voelde zich rood worden. Ze had zichzelf altijd veel te lang gevonden. In haar klas stak ze boven alle meisjes uit.

‘Bijna een meter tachtig’, zei ze schuchter.

‘Ze heeft een symmetrisch gezicht’, zei de vrouw hardop tegen zichzelf, alsof ze een inventaris opstelde. ‘Hoge jukbeenderen, rood haar, groene ogen.’

‘Haar figuur is ook prima’, vulde de andere vrouw van op het terras aan.

‘Nee, toch niet’, zei Polly. Ze vond de opsomming gênant. Zeker met Anna en Zita erbij. ‘Kom’, zei ze. ‘We moeten verder.’

Omdat ze wist dat de meisjes haar zouden volgen, zocht ze de anonimiteit tussen de mensen op de Meir. Ze was in de war. Langs

de ene kant voelde ze zich best trots omdat de vrouwen haar een knappe verschijning vonden, langs de andere kant vond ze het niet leuk om als een prijskoe te worden bekeken. En daarbij, ze vond zichzelf maar heel gewoon. Eerder lelijk zelfs, met haar lange, magere lijf. Zita en Anna zouden haar straks vast plagen.

‘Hé! Ben je gek geworden?’ vroeg Anna toen ze Polly had ingehaald. ‘Misschien kun je fotomodel worden! Stel je voor!’

‘Zegt die vrouw’, zei Polly terwijl ze verder liep zonder te weten waar ze naartoe ging. ‘Misschien spreekt ze elke dag twintig meisjes aan en denken die allemaal dat ze binnenkort voor de camera mogen staan. Niet met mij.’

Polly schudde haar hoofd zo heftig dat haar haar van links naar rechts zwiepte.

‘Maar als je nu echt...’ Anna stootte Zita aan. ‘Dan worden wij de vriendinnen van een beroemdheid. Wie weet mogen we mee naar Parijs en Tokio.’

De twee meisjes gingen voor Polly staan zodat ze niet verder kon.

‘Je zou massa’s geld verdienen.’

‘En ons trakteren op nieuwe kleren, bioscooptickets en bergen chocolade’, vulde Zita giechelend aan.

Polly duwde hen opzij en liep verder in de richting van het station. Een jongen botste tegen haar aan. Hij mompelde ‘sorry’, maar ze merkte het amper. Anna en Zita haalden haar in.

‘Je had op zijn minst haar naam of haar nummer kunnen vragen’, zei Anna een tikkeltje verwijtend.

Polly aarzelde. Misschien had ze te impulsief gereageerd. Ze had toch wat meer informatie kunnen vragen. Dan kon ze later nog beslissen. En werd het uiteindelijk niks, so what? Het had best een leuke ervaring kunnen zijn en wie weet kon ze er ook nog wat mee verdienen. Ze wreef twijfelend haar handpalmen over elkaar. Rob zou het haar sowieso verbieden. Hoewel... dat was een goede reden om het wel te doen.

‘Zullen we teruggaan?’ vroeg Polly omdat ze haar vriendinnen wilde laten beslissen.

‘Natuurlijk’, riep Anna opgelucht. ‘Zo’n kans krijg je maar één keer in je leven.’ Ze greep Polly bij de arm en sleurde haar door de mensenzee terug naar de Wapper. Aan het tafeltje zaten drie oudere mannen met een biertje.

‘Ze zijn weg!’ riep Anna. De teleurstelling droop van haar gezicht. ‘Hoe kan dat nu?’

‘Dat is nou jammer’, zei Zita.

Polly rekte haar hals en probeerde de vrouwen nog te ontdekken.

‘Nou, dan niet’, zei ze gelaten. Het shoppen leek opeens niet meer zo’n leuk vooruitzicht.

Een waas verborg haar spiegelbeeld. Met een handdoek haalde Polly de neergeslagen damp weg. Haar ogen gingen kritisch naar de spiegel. Ze begreep niet waar de vrouwen zich druk over maakten. Ze was te lang, te mager en haar borsten mochten ook wel voller zijn. Voor een model moest je toch ideale maten hebben? Maar waarom was die vrouw haar dan achternagelopen? Waarom had ze Zita niet aangesproken? Die was heel wat kleiner, dat wel, maar ze had toch een leuk gezicht. En met haar rode haar werd Polly op school weleens gepest. Vroeger was ze meer dan eens met tranen in haar ogen naar huis gefietst. Gelukkig was dat nu voorbij.

Haar ogen waren wel bijzonder. Zo veel meisjes met groene ogen kende ze niet.

‘Misschien kan ik reclamefoto’s voor brillen laten nemen’, spotte ze met zichzelf.

Ze wierp nog een laatste blik in de spiegel en zag niets wat ze vroeger al niet gezien had.

‘Broccoli.’ Met haar onderlip wat gekruld ademde ze teleurgesteld uit. Ze had het al geroken toen ze de kamer in liep.

‘Lekker’, zei ma. Ze zette de borden op de keukentafel, die naast het kookeiland stond. Gemaakt boos stak Polly haar tong uit en ma lachte geforceerd.

Er is weer iets met pa geweest, dacht Polly meteen, maar ze wilde het nu niet weten. Telkens als pa naar ma had gebeld, kon ze het aan haar zien. Ma deed altijd alsof er niets aan de hand was, maar haar lichaamstaal verraadde dat het haar kwetste of boos maakte. Wellicht had hij weer gezegd dat hij zijn dochters te weinig zag, dat hij naar de rechter zou gaan. Ma zal dan nijdig hebben geantwoord dat hij zijn dochters meer dan genoeg zag, maar dat hij maanden achter stond met het alimentatiegeld en dat zij ook naar de rechter zou stappen. Polly had het geruzie al jarenlang moeten aanhoren en wellicht zou ze het nog eeuwen moeten meeslepen.

‘Is Rob er nog niet?’ vroeg ze.

Het gebeurde wel vaker dat haar stiefvader er op zaterdag niet was. Hij werkte als treinbestuurder en had regelmatig weekenddienst. Als hij thuis was, sloot hij zich letterlijk op in zijn bureau en Polly had er het raden naar wat hij daar allemaal uitrichtte. Hij leek verslaafd aan de computer. Hoewel, ze had het liever zo. Ze voelde zich ongemakkelijk als hij in haar buurt was. Hij was bijna altijd een gehate Führer geweest, maar sinds zowat een jaar was hij af en toe onverdraagzaam lief. Zeker als er niemand in de buurt was.

‘Hij stuurde een sms’je dat hij wat langer wegblijft. Ik zal straks zijn eten opwarmen.’

Polly zuchtte opgelucht. Elke minuut dat ze niet naar Rob hoefde te kijken was meegenomen.

‘Wil jij spirelli uit de kast nemen?’ vroeg ma terwijl ze onafgebroken met een klopper in de bechamelsaus roerde.

Polly opende het verkeerde kastdeurtje.

‘Links! Hoe lang woon je hier al?’ zei ma.

Ze heeft ogen op haar rug, dacht Polly omdat ma niet eens had omgekeken.

Emelie lachte terwijl ze languit op de bank in een meidenblad bladerde. Ze was twee jaar jonger dan Polly. Vorig jaar had ma in

een moedeloze bui aan Polly verteld dat Emelie een krampachtige poging was geweest om haar huwelijk met pa te redden, maar hij was bijna meteen na haar geboorte weggegaan.

‘Jij zou het pak spirelli ook niet vinden’, zei Polly. Ze kon best opschieten met haar zus. De tijd dat ze elkaar om het minste in de haren vlogen was voorbij. Nu waren ze rustiger, ook al kookte het potje soms nog eens over.

‘Vandaag zei iemand dat ik best fotomodel kon worden’, zei Polly langs haar neus weg. Ze wilde haar zus een beetje plagen, maar ze besefte ook dat het verhaal als een boemerang in haar gezicht kon terugkomen.

‘Jij? Fotomodel? Wie zei dat? De een of andere geilaard?’ Emelie keek zelfs niet op van haar tijdschrift.

‘Een vrouw.’ Polly merkte dat ook ma haar aankeek. Ze voelde het ongeloof.

‘Echt. Anna en Zita hebben het ook gehoord.’

‘Wat heb je gezegd?’ vroeg ma terwijl haar aandacht weer naar de saus ging.

‘Niets. Ik geloofde haar niet. Hoewel...’ Polly haalde zich de vrouw opnieuw voor de geest. ‘Ze leek geen grapjes te maken.’

Nu liet Emelie het tijdschrift op haar buik vallen. ‘En je hebt zo’n kans laten schieten?’ Haar toon was echt verbaasd.

‘Zou jij het hebben gedaan?’ Het klonk nijdiger dan ze het bedoelde.

‘Natuurlijk’, zei Emelie. ‘Een model heeft een fantastisch leven. Limousines, champagne, kaviaar en knappe kerels.’ Haar grijns ging van oor tot oor. ‘En zo moeilijk is het toch niet om voor een lens te lachen?’

Polly kneep haar ogen tot spleetjes omdat ze niet wist of haar zus haar voor de gek hield. Toch leek Emelie het op haar luchtige manier echt te menen.

‘Fuck!’ ontsnapte uit Polly’s mond.

‘Een fotomodel vloekt niet’, grinnikte ma.

Ma had een tupperwarepotje volgeschapt met spirelli, broccoli en saus en dat in de microgolfoven gezet.

‘Breng jij dat naar Set, Polly?’ vroeg ma toen het signaal van de microgolfoven klonk.

Set was hun oudere buurvrouw die moeilijk ter been was. Ze kwam het huis bijna niet meer uit en samen met haar poes Wampie vulde ze haar dagen in het gezelschap van witte wijn en sigaretten.

Het was ma’s gewoonte om elke dag naar de winkel te gaan om sigaretten en wijn te kopen en die met een praatje van een halfuur naar Set te brengen. Omdat Set haar maaltijden verwaarloosde, bereidde ma sinds een jaar of wat een extra portie en liet ze het tupperwarepotje door Polly of Emelie aan de buurvrouw bezorgen.

Polly vond het altijd vreselijk ruiken in Sets huis, maar dat ze de vrouw kon helpen, gaf haar een goed gevoel én het was een vlucht voor Rob.

Ze nam de sleutel van Sets huis, die in een potje op de kast lag.

‘Ja!’ riep een doorrookte stem toen Polly de deur achter zich sloot.

Polly blies opgelucht de adem tussen haar lippen uit. Ze was altijd bang dat ze Set op een dag dood zou aantreffen. Haar leven op goedkope wijn en sigaretten was niet echt wat artsen voorschreven, maar dat was iets waar Set zich niets van aantrok. Met haar levenswijze had ze al jaren dood moeten zijn, maar Set leek onverwoestbaar. Ze tartte alle gezondheidsstatistieken.

‘Ha, meisje’, zei ze toen Polly bovenaan op de trap verscheen.

Zoals gewoonlijk zat ze aan tafel met een sigaret tussen haar vingers. In een mand naast de tafel lag de harige poes.

‘Dag, Wampie’, zei Polly, maar de poes keek amper op en sliep meteen verder.

‘Broccoli met spirelli’, zei Polly terwijl ze het potje op tafel zette.

Met de rug van haar hand duwde Set het potje een eind van zich weg.

‘Moet je niet eten?’

‘Prrrr...’ Met getuitede lippen maakte het vrouwtje een pruttelgeluid dat duidelijk moest maken dat ze geen zin had om te eten.

‘Vertel eens, wat is er vandaag gebeurd?’ Set had meer zin in gezelschap dan in broccoli.

‘Iemand vroeg of ik fotomodel wil worden’, zei Polly, opgelucht dat ze iets te vertellen had.

‘Fotomodel?’ Sets gezicht straalde van bewondering. ‘Je zou vast een heel knap fotomodel zijn. Ik was ook erg mooi toen ik jong was. Ze zouden me vast ook gevraagd hebben om fotomodel te worden.’

‘Aan jou?’ Polly keek haar vragend aan omdat ze niet wist of ze haar moest geloven. Ze kon zich niet indenken dat Set ooit knap geweest was.

‘Waarom niet? Ik zie er zelfs nu nog best uit. Je zou toch niet geloven dat ik vierenzeventig ben.’

‘Nee’, zei Polly zomaar. Een complimentje kostte tenslotte niets.

‘Wil je geen glaasje wijn?’ vroeg Set. ‘Je neemt maar een glas uit de kast, maar geen kristal. Dat is alleen voor als er bezoek is.’

Alsof ik geen bezoek ben, dacht Polly. Ze schudde haar hoofd. ‘Je weet toch dat ik geen wijn drink. Het is niet omdat ik zestien ben dat ik per se wijn moet drinken.’

‘Dom’, zei Set terwijl ze met een bevende hand een glas volgoot. ‘Zestien... ik dacht dat je ouder was.’

‘Ik weet het’, zei Polly. Mensen die haar niet kenden, schatten haar meestal ouder, één keer was ze zelfs twintig geschat. Alleen wist ze niet of ze daar gelukkig mee moest zijn.

‘Ja, ja, fotomodel’, zei ze omdat ze hoopte dat Polly nog wat bleef zitten. ‘Hoe begin je daaraan?’

‘Tja’, zei Polly zuchtend omdat ze nu wel voor een heel lang gesprek vertrokken was.

2.

‘Vanaf acht uur mag ik de laptop hebben’, zei Polly. Met haastige stappen liep ze Emelies kamer binnen. Ze wierp een snelle blik op de e-mail die haar zus geboeid aan het lezen was.

‘Hé! Laat dat!’ riep Emelie. Met haar hand gebaarde ze dat Polly op een afstand moest blijven. Snel sloot ze Hotmail af en klapte de laptop dicht. ‘Waarom heb je de laptop zo dringend nodig?’

‘Dat hoef ik niet aan jouw neus te hangen’, zei Polly terwijl ze met beide handen de laptop optilde.

‘Een jongen?’ gokte Emelie.

‘Gekkin’, zei Polly geërgerd. ‘Ik moet voor mijn schooltaak wat opzoeken. Nu goed?’

‘Moet je daarvoor zo opgefokt doen? Ik denk dat Lars er iets mee te maken heeft.’

Polly bleef als versteend staan met de laptop in haar handen.

‘Lars? Wie heeft je over Lars gesproken?’

Polly voelde dat ze rood werd. Lars zat een klas hoger en eigenlijk was ze gek op hem. Maar alleen Zita en Anna wisten dat.

‘Niemand’, zei Emelie kort. Ze draaide haar gezicht weg en zocht iets in haar rugtas, zodat Polly begreep dat ze niets meer zou zeggen.

‘Lars’, zei Polly alsof ze de naam wegblies en meteen voelde ze zich beschaamd omdat ze hem leek te verraden.

De deur van Emelies kamer sloeg harder dicht dan anders.

‘Kan het niet wat rustiger? Is het echt nodig om de deur te laten knallen?’ Met een usb-stick tussen zijn vingers liep Rob de trap op en hij was van plan om in zijn bureau te verdwijnen. Zijn burcht waar nooit iemand mocht komen. Zelfs ma niet. Rob poetste zelf zijn territorium. Polly en Emelie hadden weleens geprobeerd om stiekem binnen te geraken, maar de deur was altijd op slot.

Shit, dacht Polly. Ze had hem niet gehoord, anders was ze even langer in Emelies kamer gebleven.

‘Nee, dat is niet nodig’, gaf ze hem gelijk. ‘Maar om acht uur mag ik de laptop hebben en Emelie liet me wachten.’

‘Ik zal eens met haar praten’, zei Rob. ‘Je beseft het misschien niet, Polly, maar ik heb altijd een boontje voor jou gehad.’ Zijn stem was slijmerig en Polly schrok van de glinstering in zijn ogen.

‘Je moet niet met Emelie praten’, zei Polly omdat ze niet wilde dat hij tegen haar zus zou zeuren. ‘Zo erg is het niet.’

‘Als het dringend is, mag je voortaan ook mijn computer gebruiken.’

‘Jouw computer?’

‘Waarom niet?’ Zijn mondhoeken krulden omhoog, maar Polly schrok van de grijns die op een gluisperige manier vriendelijk probeerde te lijken.

Het gaf haar een onbehaaglijk gevoel dat hij lief probeerde te zijn. Het klopte gewoon niet. Nu, ze zat nog liever in een bad met boa constrictors dan in zijn bureau.

‘Ik weet niet waarom je altijd zo vijandig bent. Tenslotte wil ik alleen maar het beste voor jullie, voor jou.’ Hij gluurde snel in de gang om er zeker van te zijn dat ze alleen waren. Met zijn hand wilde hij haar wang strelen, maar ze deinsde achteruit. ‘Zie je wel, je ontwijkt me.’ Hij zette een verongelijkt gezicht op. ‘Ik heb je echt graag, hoor.’

‘Nou, ik jou niet.’

Gered, dacht Polly toen beneden de keukendeur openging.

‘Is er iets?’ vroeg ma toen ze hen zag.

‘Ik zei tegen Polly dat het niet nodig is om zo hard met de deur te slaan’, was al wat Rob zei. Zonder Polly aan te kijken verdween hij in zijn bureau.

Pas toen ze in haar kamer was, merkte Polly dat ze beefde. Volkomen in de war liet ze zich op het bed vallen. Minutenlang keek ze wezenloos voor zich uit. Het was een regel dat ze niet met haar sportschoenen op het dekbed mocht liggen, maar de engerd kon oprotten.

Gelukkig kwam ma net opduiken, dacht ze. Eigenlijk had ik hem een klap moeten geven. Of zie ik het verkeerd en wil hij echt alleen maar vriendelijk zijn? Is Rob het zat dat we al jarenlang bekvechten, dat we elkaar mijden?

Ze vlocht radeloos haar vingers in elkaar. Moet ik het nu aan ma vertellen? Maar wat kan ik zeggen? Dat hij opeens wel heel lief is? Rob heeft me niet aangeraakt. En wellicht zou hij woevend worden als ze hem als een pervers zou bestempelen.

De laptop, dacht ze opeens. Ze kwam overeind, liep naar haar bureaustoel en klapte de laptop open. Voor haar neus hing een levensgrote poster van Lady Gaga, die ze een jaar geleden van haar zus had gekregen voor haar vijftiende verjaardag.

‘Er is vast iets met de laptop’, knorde ze ongeduldig omdat het weer een eeuwigheid leek te duren vooraleer die opstartte.

‘Eindelijk!’ Toch leek de laptop niet echt gehaast om naar het internet te gaan.

Polly las eerst haar e-mails, checkte Facebook en zakte teleurgesteld onderuit omdat ze niets van Lars vond. Hij was al een hele tijd een vriend op Facebook, maar Lars betekende veel meer dan de tweehonderd andere vrienden. Lars mocht best gezien worden met zijn halflange zwarte haar dat zo zacht leek, alsof het altijd pas gewassen was.

‘Nee, eerst naar Google, dan kan ik straks de start van mijn modellencarrière op Facebook zetten’, dacht ze sarcastisch.

Rob zou razend zijn. Regel tweeënnegentig werd vast ‘verboden te poseren’. Hij mocht daarnet dan wel vriendelijk geweest zijn, het zou haar verbazen als hij opeens al zijn regeltjes zou intrekken. Terwijl ze ‘fotomodel’ intikte, dacht ze aan ma. Die hoefde nog niets te weten. Niet over Rob die vreemd deed, niet over haar

zoektocht naar een fotograaf. Ma deed alles om geen ruzie met Rob te krijgen, maar moest ze hem altijd slaafs volgen?

Hoe zou ma zich in bed met de engerd voelen? Zou ze het leuk vinden? Of zou ze hem laten begaan om hem geen reden te geven om haar te verlaten? Bah, dacht Polly. Ze had spijt dat haar gedachten per ongeluk die richting waren uitgegaan.

Polly controleerde of ze het woord 'fotomodel' correct had geschreven en liet Google op zoek gaan. Duizenden sites!

'Waar moet ik beginnen?' mompelde ze. Bijna ontmoedigd wreef ze met beide handen over haar gezicht. Ze klikte een paar sites aan, maar die leken heel professioneel en dat wilde ze liever vermijden. Foto's van meisjes die al veel opdrachten achter de rug hadden, die echt wel wisten hoe fotogeniek ze waren, die haar heel zelfverzekerd in allerlei houdingen en outfits aankeken. Vergeleken met die meisjes voelde ze zich maar een kneusje. Polly wenste dat ze het zelfvertrouwen van Emelie had. Ze liet de sites voorbijkomen.

Ik ben een amateurfotograaf en zoek meisjes... Het trok meteen haar aandacht.

Een amateur, dacht ze, net zoals ik.

Benieuwd opende ze de site.

Ik ben een amateurfotograaf en zoek meisjes en vrouwen die voor mij willen poseren voor een fotoshoot. Alles gebeurt volgens jouw wensen en op de plaats die jij kiest. Ik beschik wel over een bescheiden fotostudio. Leeftijd, uiterlijk en zo heeft geen belang. Ik ben geen professionele fotograaf, dus ben ik niet op zoek naar dure modellen. Je mag de betere foto's meenemen. Wel een kleine vergoeding voor jou.

Polly herlas de tekst. Het leek haar oké. Geld hoefde niet, hoewel dat natuurlijk welkom was. Maar die foto's kon ze misschien naar een modellenbureau sturen. Ze zouden in elk geval beter zijn dan de foto's die Zita met haar mobieltje nam.

Toch aarzelde ze nog. Nu kabbelde haar leven gewoon verder, al was dat niet altijd zo leuk door het geruzie tussen pa en ma en door Führer Rob, maar ze had toch het gevoel dat ze alles on-

der controle had. En wie weet in wat voor een rollercoaster ze belandde als ze de foto's verstuurde? Maar de uitdaging was te groot. Op de Wapper had ze haar kans niet gegrepen en ze had achteraf spijt gehad.

Ze klikte het e-mailadres van de fotograaf aan.

Hey, Willem, ik ben Polly. Haar vingers bleven besluiteloos op het klavier liggen. Wat moest ze nu schrijven? *Ik ben zestien jaar, rood haar, groene ogen, 178 centimeter en vierenvijftig kilogram. Ik wil graag een fotoshoot.*

Op de plaats die jij kiest? Tja, wat moest ze daar op antwoorden? Natuurlijk niet thuis. Met ma en Emelie die constant opmerkingen zouden maken, om over Rob nog maar te zwijgen. In een park? Waar wandelaars haar zouden aanstaren?

Het lijkt me prima om in jouw studio... Ze aarzelde. Werken? Dan leek het alsof ze een professioneel model was ... te poseren. Haar wijsvinger aarzelde, maar klikte dan 'verzenden' aan. De tekst vloog weg en even had ze spijt dat ze hem had verstuurd.

Terwijl ze naar het scherm bleef staren, leunde ze achterover en blies. Opeens voelde ze zich heel nerveus en ze wreef met haar vingertoppen over haar voorhoofd.

'Ik kan nog altijd weigeren', zei ze hardop. 'Wie weet komen alleen mooie meisjes in aanmerking. Maar nu kan ik Anna en Zita toch vertellen dat ik een eerste stap heb gezet.'

Ze wilde Anna's e-mailadres intikken toen er een bericht verscheen.

De fotograaf, zag ze meteen. 'Nu al?'

Rood haar, groene ogen. Dat zal vast heel mooie foto's geven. Wanneer past het voor jou?

Wanneer? God, ja. Het kon het best zo snel mogelijk, anders zou ze toch maar zenuwachtig worden. Niet op een schooldag natuurlijk. Stond er niet op de kalender dat Rob ook volgende zaterdag moest werken...

Is zaterdagmiddag goed? Om drie uur?

Het antwoord volgde meteen.

Prima. Tot zaterdag.

Polly bleef nog even naar het scherm staren. Rob mocht het zeker niet weten.

Het was een heel gewoon rijtjeshuis. Een huis zoals er in de straat zo veel stonden. Een raam en een bruinhouten deur in een gewone bakstenen gevel. Polly vond het een beetje vreemd dat er geen bordje aan de gevel hing waardoor je kon zien dat er een fotograaf woonde.

Ze bleef met de fiets in haar hand een tijdje naar het huis kijken, toch nog aarzelend of ze naar binnen zou gaan. Ze trok haar zomerjasje aan de zoom wat naar beneden.

Haar hartslag ging een stuk sneller toen ze op de bel drukte. Het geluid weergalmde in het huis. Alsof hij achter de deur op haar had staan wachten, ging die bijna meteen open. Hij was een lange, smalle dertiger. Zijn bleke, dunne haar was naar achteren gekamd en hij droeg een bril met een opvallend rood montuur. Met een snelle blik nam hij haar op en zijn lippen vormden heel even een bewonderende glimlach.

‘Polly?’ vroeg hij voor de vorm. ‘Ik had je al door het raam gezien. Rood haar, bijna een meter tachtig... Het kon niet anders.’ Zijn opgewekte stem had iets geruststellends.

Hij liep haar voor door de gang en opende een deur. ‘Zal ik je jas nemen?’

Voor de fotosessie droeg ze een roze rok die tot halverwege haar dijen reikte en het topje dat ze in Zara had gekocht.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg hij terwijl hij haar jas over de leuning van een stoel drapeerde. ‘Koffie? Cola? Iets anders?’

‘Cola graag.’

De huiskamer zag er heel gewoon uit, zelfs een tikkeltje armoedig. Een oude, houten tafel met vier stoelen. Een hoge kast waarop een rij glazen bokalen stond. In de bokalen lagen witte schelpen om een strandgevoel op te roepen. Bij het raam stond een bankstel.

Toch waren het de vele, grote, ingekaderde foto's die aan de muren hingen die haar in de ban hielden.

Naakte vrouwen, dacht ze geschrokken. Een van hen lag uitdagend op een bank. Ze had een satijnen laken om zich heen gedrapeerd. Het laken was schijnbaar toevallig van haar rechterschouder gegleden en liet een borst zien. Een brunette met lang, zwart haar en felrood gestifte lippen droeg alleen een bontjas die losjes over haar schouders gegooid was en Polly zag hoe een groot deel van haar borsten en haar buik zichtbaar waren.

Waar ben ik aan begonnen, dacht ze. Alsof ze al een vluchtweg zocht, keek ze naar de deur die naar de hal leidde.

Omdat ze dacht dat een schoolmeisje van zestien er natureel het best uitzag, had ze maar weinig mascara en lipgloss aangebracht. Trouwens, ze gebruikte sowieso bijna nooit make-up. Alleen als ze naar een feestje ging, en dan nog... Ze keek om toen ze het sissende geluid van het blikje dat werd geopend, hoorde.

'Vind je ze mooi?' vroeg Willem.

'Ja', zei ze automatisch en ze hoefde niet te liegen. Het waren echt mooie foto's. 'Maar ik wil niet naakt.'

'Hoeft ook niet', stelde hij haar meteen gerust. Er speelde een fijne glimlach op zijn lippen alsof hij niet anders had verwacht. 'Maar je moet toegeven dat het iets meer heeft. Een vrouwenlichaam is heel mooi.'

Polly knikte, maar ze vond dat het gesprek een verkeerde richting uitging.

Hij wees naar een stoel en ze ging zitten.

'Waarom wil je een fotoshoot?' vroeg hij. 'Gewoon om eens voor de camera te staan of heb je andere plannen?'

Ze nipte van haar cola.

'Iemand heeft me gezegd dat ik mijn kans kan wagen als fotomodel. En deze foto's zou ik naar een modellenbureau kunnen sturen.'

Hij knikte. 'Ik ben geen beroepsfotograaf, maar ik kan je toch

aan mooie foto's helpen. Je hebt iets... tja, ik weet niet hoe ik het moet noemen. Iets bijzonders.' Hij bestudeerde haar gezicht. 'Je ziet er ouder uit dan zestien.'

'Je bent niet de eerste die dat zegt', zei Polly. Ze wist nog steeds niet of het een complimentje was.

'Toch heb je nog iets meisjesachtigs. Heel bijzonder. Zullen we dan maar naar boven gaan?'

'Naar boven?'

Hij schudde zachtjes zijn hoofd toen hij het wantrouwen in haar stem hoorde. 'Mijn werkruimte is boven. Daar heb ik een studio ingericht.'

Ze nam het colablikje en volgde hem de trap op. Drie deuren gaven uit op de trappenhal.

'Hier is het.' Hij duwde de middelste deur open. Het raam was verborgen achter een zwart doek. Een bank met een rode bekleding stond tussen twee grote, zilverkleurige schermen. Polly herkende meteen de bank van de foto met de vrouw en het satijnen laken. Op een oud salontafeltje lagen een fototoestel en vijf, zes lenzen. Ook hier hingen naaktfoto's van allerlei vrouwen aan de muur.

'Dit is de kamer waar ik het meest mijn tijd doorbreng.' Zijn ogen gingen liefkozend door de kamer. 'Wat vind je ervan?'

'Prima', zei Polly. Ze had geen idee hoe een professionele fotostudio eruitzag, maar dit oogde toch meer dan amateuristisch.

'Zullen we dan maar? Je kunt misschien op de bank zitten?'

Ze hield haar hand op haar rokje en liet zich voorzichtig neerzakken.

'Draai je hoofd een beetje naar rechts', zei Willem. 'En op mijn teken kijk je naar de camera. En met een glimlach.'

Hij had het licht gecontroleerd en nu stond hij op twee meter afstand met het fototoestel in de aanslag.

'Ja!'

Meteen draaide Polly haar hoofd en keek in de lens. Willem had haar gewaarschuwd, maar toch schrok ze toen de schermen een felle flits uitbraakten.

‘Graag een glimlach’, zei Willem. ‘Geen schoolfotogrijns. Probeer aan iets grappigs te denken zodat er een spontane glimlach op je mond verschijnt.’

Iets grappigs, dacht Polly. Ze kon niet meteen iets grappigs verzinnen. Wanneer had ze hardop moeten lachen?

Opeens zag ze weer voor zich hoe in de winter een buurvrouw was uitgeleden en ze herinnerde zich hoe beduusd de vrouw had opgekeken, snel overeind was gekrabbeld en beschaamd had rondgelopen of iemand haar valpartij had gezien. Polly zat toen achter het raam van haar kamer en hoewel de vrouw vast een blauwe plek op haar achterwerk had opgelopen, had Polly het uitgeschaterd.

‘Super!’ zei Willem toen de herinnering haar in de lichtflits deed glimlachen.

Dertig? Vijftig? Hoeveel foto’s er genomen waren, wist Polly niet. Telkens weer draaide ze haar hoofd en dacht ze aan het bedremmelde gezicht van de buurvrouw tot de herinnering was uitgemolken en ze alleen nog geforceerd kon grijnzen.

‘Een pauze’, stelde Willem voor toen hij merkte dat het niet meer werkte. ‘Zullen we de foto’s bekijken?’

Benieuwd kwam ze overeind. De geur van Willems aftershave drong in haar neus toen ze naast hem stond. Ze was onbehaaglijk dicht bij hem, maar ze wilde elk detail op de foto zien. Op het schermje van zijn camera liet Willem de foto’s voorbijschuiven.

‘Deze, deze...’ wees hij telkens als hij eentje bijzonder goed gelukt vond.

Polly was zowel trots als verlegen toen ze de foto’s bestudeerde.

‘Deze is echt goed.’ Alsof ze bijziend was, duwde hij het schermje bijna tegen haar neus. Ze deed een stap achteruit en zag dat

ze een tikkeltje ondeugend naar de camera keek. ‘Heel naturel. Een schalks schoolmeisje.’

Hij liet met zijn tong zijn wang bollen. ‘Weet je,’ zei hij zonder zijn ogen van het schermpje te nemen, ‘het zou een mooi effect geven als je de bandjes van je topje en je beha zou laten zakken. Een onschuldig schoolmeisje met een blote schouder. Het contrast! Wat denk je? Het wordt vast iets wat meteen in het oog springt. En dat is precies wat je nodig hebt.’

‘Waarom is het nodig dat de bandjes naar beneden zijn? Zo veel verschil geeft dat toch niet?’

‘Een wereld van verschil’, deed Willem belerend. ‘Het wordt een beetje sexy. Niet veel, maar toch dat ietsje meer. Je mag niet vergeten dat zo’n modellenbureau tientallen kandidaten over de vloer krijgt. Duizenden foto’s. Je moet ervoor zorgen dat ze jouw foto langer dan twee seconden bekijken.’

Polly slikte. Het was natuurlijk niets bijzonders om de bandjes over haar schouder te trekken en eigenlijk kon ze zich best indenken dat het een opwindend effect zou geven.

‘Vooruit dan maar’, zei ze.

‘Het zal niet eenvoudig zijn om dezelfde oogopslag als daarnet te krijgen’, zei Willem. ‘Je mag het ook niet forceren. Je blik moet als uit het niets komen.’

Het voelde alsof ze zich een beetje blootgaf toen ze eerst het lintje van haar topje over haar schouder liet vallen en daarna haar behabandje naar beneden schoof.

‘Misschien kun je de rand van je topje wat naar beneden trekken zodat de ronding van je borst te zien is. Het contrast, weet je nog. Onschuldig en toch uitdagend.’ Met zijn handen toonde hij op zijn borst hoe ver ze haar topje moest laten zakken. ‘Je hebt toevallig geen schooluniform?’ vroeg hij. ‘Dat zou het contrast nog groter maken.’

Ze schudde haar hoofd. Ze duwde de rand van haar topje wat naar beneden. God ja, dacht ze, soms zie ik wel gewaagdere topjes.

En ze trok het nog een centimeter naar beneden.

‘Oké. Net zoals daarnet.’

Weer leken de doeken te ontploffen.

Ze zaten naast elkaar op de bank, zodat hun benen elkaar soms toevallig raakten. Maar Willem maakte een heel ontspannen indruk. Een sigaret hing tussen zijn wijs- en middelvinger en Polly vond het vervelend dat de rook soms in haar ogen prikte. Toch schoof ze niet van hem weg.

De mooiste foto’s lagen uitgespreid op de tafel, naast de mok koffie en Polly’s cola.

‘Die zijn fantastisch.’ Willem wees met zijn wijsvinger twee foto’s aan. ‘Die onschuldige oogopslag, de vrolijke glimlach en dan je blote schouder, de ronding van je borst.’

Polly vond het ook wel bijzonder. Willem had gelijk en ze hoefde zich helemaal niet te schamen.

Hij drukte de sigaret uit in de asbak en Polly haalde haar neus op omdat de slecht gedoofde sigaret een vieze stank veroorzaakte. Maar het was Willems huis en hij had een paar opmerkelijke foto’s van haar genomen. Dat maakte alles goed.

‘Als je werkelijk een foto wilt die in het oog springt, dan zou je toch nog een tikkeltje meer moeten blootgeven. Dan is het contrast nog scherper. Alsof je een meisje uit twee verschillende werelden bent. Je kunt toevallig geen schooluniform van iemand lenen? Dan zou je wat knoopjes van je bloes kunnen losmaken...’ Zijn stem klonk rustig, maar ook dringend, alsof het een kans was die ze niet kon laten liggen. Het vocht in haar hoofd. Ze had maar te knikken, maar ze schudde haar hoofd.

‘Nee, toch niet. Geen naakt hadden we afgesproken.’

Automatisch leunde ze wat verder van hem vandaan.

‘Nou, echt naakt zou ik het niet noemen’, zei Willem. ‘Hooguit een piepklein beetje erotisch, uitdagend.’

Zijn vingers gingen naar het pakje Marlboro en hij haalde weer een sigaret tevoorschijn. Hij stak hem tussen zijn lippen, maar

bleef afwachtend met zijn aansteker spelen. ‘Maar als je het niet wilt, dan hoeft het niet. Ik stel het enkel voor omdat het supermooie resultaten zou geven.’

Weer schudde Polly haar hoofd terwijl ze zich afvroeg of ze geen ongelijk had. De mevrouw op de Wapper had ze ook meteen afgewimpeld en daarna had ze spijt gehad.

‘Je moet echt opvallen. Je moet ervoor zorgen dat jouw foto’s meer aandacht krijgen. Dan pas maak je een kans.’

Haar blik ontweek hem en bleef een tijdlang op de foto’s gericht.

‘Nee’, zei ze. ‘Toch niet. Als het niet zonder blote borst kan, dan hoeft het niet.’

‘Zoals je wilt’, zei Willem. Er zat wat teleurstelling in zijn stem. ‘Misschien zie je het later anders en dan stuur je me maar een mailtje. Of zullen we onze gsm-nummers uitwisselen? Je weet nooit wanneer we elkaar nog eens nodig hebben. Laten we nu eens kijken welke foto’s je mee naar huis neemt.’

Zijn antwoord stelde haar gerust en ze boog zich weer over de foto’s.

‘Ik dacht dat ik een kleine vergoeding zou krijgen?’ zei Polly voorzichtig toen ze even later overeind kwam.

Willem haalde zijn ogen van de foto’s weg. ‘Ja, natuurlijk’, zei hij met een verwonderde blik alsof hij verbaasd was dat ze het niet enkel voor de foto’s deed. Hij nam zijn portefeuille uit zijn achterzak en nam een biljet van twintig euro. ‘Indien je naakt geposeerd had, zou het meer geweest zijn’, leek hij nog eens te proberen.

‘Twintig euro is prima’, hield Polly de boot af. Ze had niet eens verwacht dat ze zoveel zou krijgen. En haar kleren uittrekken om meer te krijgen... Ze dacht er niet aan.

‘Cool’, zei Emelie.

Steeds weer gluurde ma naar de deur. Hoewel Rob nog uren zou wegblijven, leek ze ongerust.

‘Ik vraag me af hoe we dit voor Rob geheim kunnen houden’, vroeg ma zich somber af.

Met zijn drieën stonden ze over de tafel gebogen. Polly was eerst niet van plan geweest om de foto’s te tonen, maar Emelie had het mapje uit haar hand genomen en ze op tafel uitgespreid. Tot Polly’s verbazing had ze zelfs geen opmerkingen gemaakt.

‘Wat voor iemand is die fotograaf?’ vroeg ma.

‘Het is gewoon een hobby voor Willem. Als het ooit meer wordt, straalt dat ook op hem af.’

‘Als het meer wordt...’ Ma trok haar wenkbrauwen op. ‘Je vergeet toch niet dat studeren belangrijker is? Maar het is wellicht beter dat je met zoiets bezig bent dan dat je op straat rondhangt.’ Ze knikte even alsof ze haar dochter best vertrouwde. ‘Trouwens, meer dan waarschijnlijk heb je het wel gehad. Hoeveel meisjes dromen er niet van om fotomodel te worden? Ga er maar van uit dat het niets wordt. En Rob, je weet wel wat ik bedoel.’

‘Ik weet niet of Rob het nog zo vervelend zou vinden’, zei Polly terwijl ze haar ogen naar de grond gericht hield.

‘Wat bedoel je?’ Ma trok haar wenkbrauwen op. ‘Is er iets met Rob?’

Polly wikte haar woorden. Ze begaf zich nu op glad ijs. ‘Ik vind dat hij vriendelijker is dan vroeger.’

‘Vind jij dat?’ vroeg Emelie verbaasd. ‘Nou, ik niet.’

‘Het is mooi dat je blijkbaar beter met hem kunt opschieten. Maar geloof me, die foto’s... Dat komt nooit goed.’

‘Die foto’s waarop je schouderbandjes naar beneden hangen zijn toch opvallend’, zei Emelie. Met de punt van haar wijsvinger trok ze de foto wat dichterbij naar zich toe. ‘Vroeg die Willem dat?’

‘Het was om een contrast tussen onschuldig en verleidelijk te krijgen’, verdedigde Polly zich feller dan nodig was. ‘Poseren is echt meer dan zomaar in een lens kijken.’

‘Je tietenvallen bijna uit je topje’, plaagde Emelie. Het leverde haar een strenge blik van ma op.

‘God, is dat zo erg? In de zomer is er meer te zien op het strand. Zelfs bij ma.’ Polly wierp een slinkse blik naar ma en ze zag een glimlach die meteen verdween toen ze beseftte dat Polly haar aankeek.

‘Enkel in de tuin’, zei ma. ‘Dit is toch anders.’

‘Nou ja, anders?’ deed Polly luchtig. ‘Het hoort nu eenmaal bij fotoshoots.’

‘Als je echt modellenwerk wilt doen, zul je nog veel meer moeten laten zien’, meende Emelie.

‘No way’, zei Polly beslist. ‘Dat weet ik wel zeker.’